

Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ. *χάμνημαν* Κύπρ. *ἀχάμνημα* Ήπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχαμνίζω*. Τὸ *ἀχάμνημα* κατὰ τὰ ἐκ περισπωμένων ρημάτων παραγόμενα.

1) Χαλάρωσις Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μάν.): *Ἀχάμνισμα* τοῦ σκοινιοῦ Μάν. Συνών. *ξέσφιγμα*. 2) Μεταβολὴ ἐπὶ τὸ μαλακώτερον, ὑδαρέστερον Κύπρ.: *Ὁ ἀσβέστης θέλει χάμνημαν*. 3) Ἀδυνάτισμα, ἰσχύτης Ήπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.: Τὸ ἀρνὶ ἀπὸ τοῦ χάμνισμα ποῦ ἔχει δὲν πουλεῖται Μάν. Τ' *ἀχάμνημα* δὲν κρύβιτι Ζαγόρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀχάμνητα*.

ἀχαμνισμός ὁ, Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀχαμνίζω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀδυναμία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀχάμνητα*.

ἀχαμνιτικός ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχάμνια* καὶ τῆς καταλ. -ιτικός.

Ὁ προκαλῶν διάρροϊαν, εὐκοιλιότητα: *Ὁ ἀρακᾶς εἶν' ἀχαμνιτικός*. Συνών. *ἐνεργητικός*, *εὐκοίλιος*.

ἀχαμνόγαλος ἐπίθ. Σέριφ. Θηλ. *χαμνογάλα* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *γάλα*.

1) Ὁ παρέχων ἄπαχον γάλα Σέριφ. Ἀντίθ. *παχόγαλος*. 2) Ὁ ἀμελγόμενος εὐκόλως Ρόδ.: *Χαμνογάλα* κατοίκα.

ἀχαμνογελῶ (Ν. Ἑλληνομν. 3 (1906) 402) *χαμνογελῶ* Πόντ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *γελῶ*.

Ὑπομειδιῶ. Συνών. *χαμωγελῶ*.

ἀχαμνογύναιο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *γύναιο*.

Ἀσθενική, καχεκτική γυνή: *Πῆρε κι αὐτὸς ἓνα ἀχαμνογύναιο*.

ἀχαμνόζουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. *χαμνόζουλος* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *ζουλῶ*.

Ὁ εὐκόλως πιεζόμενος, πολὺ ὠριμος, ἐπὶ καρπῶν: *Χαμνόζουλα* ἀπ-πίδια.

ἀχαμνοκαιριᾶ ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *καιρός*. Διὰ τὸν μεταπλάσμον πβ. *κακοκαιριᾶ*, *καλοκαιριᾶ*.

Ἡ νοτιά: *Νά 'θε 'υρίση μὲν ἀχαμνοκαιριᾶ νὰ χλιοκαί- ρίσ' ὁ κόσμος!*

ἀχαμνοκαιρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *χαμνοκαιρίζω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχαμνοκαιριᾶ*.

Ἀπρόσωπ., γίνεται ὁ καιρὸς θερμότερος, γυρίζει νο- τιά: *Ἐχαμνοκαίρισε g' ἐγλύκανε ὁ κόσμος*.

* **ἀχαμνόκολος** ἐπίθ. Θηλ. *ἀχαμνοκόλα* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *κόλος*.

Ὁ ἔχων ἰσχνοὺς γλουτοὺς.

ἀχαμνοκυνηγάρης ὁ, Βιθυν. — Λεξ. Μπριγκ. *ἀχα- μνοκυνηγάρης* Κάρπ. (Ἑλυμπ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀχα- μνοκυνηγάρης* Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *κυνηγάρης*.

Κακός, ἀδέξιος κυνηγὸς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Κρῖμα 'ς ἐσένα, τσυνηγέ το' ἀχαμνοκυνηγάρη,

ν' ἀφήσης τέτοια πέρδικα νὰ σοῦ τὴν πάρουν ἄλλοι

Χίος

Ὦρα νὰ σ' εὔρη, κυνηγέ κι ἀχαμνοκυνηγάρη,

ποῦ 'πιασες τέθιοιαν πέρδικα κ' ἤφηκές τὴν καὶ διάβη

Ἀπύρανθ.

ἀχαμνολούρης ἐπίθ. Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *λουρί*.

Ὁ κνηρὸς, βραδὺς εἰς τὴν ἐργασίαν του (οἶονεὶ ὁ ἔχων ζωσμένο τὸ λουρί του ἀχαμνά).

ἀχαμνομάρτινο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μαρτίνι*.

Ἰσχνόν, ἄπαχον ἀρνίον.

ἀχαμνομελιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀχαμνομελιάρης* Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀχαμνομέλος* καὶ τῆς καταλ. -ιάρης.

Ὁ ἔχων ἀσθενικά μέλη, ἀδύνατος, ἀσθενικός.

ἀχαμνομέλος τό, ἀμάρτ. *ἀχαμνομέλους* Στερελλ. (Ναύπακτ.) *ἀχαμνομέλ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μέλος*.

Τὸ ἀχαμνόν, τὸ ἀσθενὲς μέλος τῆς οἰκογενείας, ἡ κόρη ἐνθ' ἄν.: *Τὸν σπὶτ' ἔχ' ἀχαμνομέλους Ναύπακτ.* Συνών. *ἀδύνατος* 2 β. Πβ. *ἀχαμνομερσά*, *ἀχαμνόμερος*.

ἀχαμνομερσά ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μερσά*.

Ἀδύνατα μέλη οἰκογενείας, οἷον χήρα, ὀρφανά, ἄγα- μος κόρη κτ.: *Τί νὰ σοῦ κάμη, ἔχει ἀχαμνομερσά.* Συνών. *ἀχαμνόμερος* 1. Πβ. *ἀχαμνομέλος*.

ἀχαμνόμερος τό, Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) *ἀχαμνό- μερο* Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μέρος*.

1) *Ἀχαμνομερσά*, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Ἀρκαδ.) 2) Γυνή (ὡς ἀσθενὲς μέρος) Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) Πβ. *ἀ- δύνατος* 2 β, *ἀχαμνομέλος*.

ἀχαμνόμερος ἐπίθ. Πελοπν. (Γέρμ. Καλάμ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *μέρος*.

1) Ὁ ἀπὸ ἀσήμευ γενεᾶς καταγόμενος Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.: *Δὲν τὸν λογαριάζουσι, γιὰτ' εἶναι ἀχα- μνόμερος Μάν.* || Γνωμ. *Οἱ ἀχαμνόμεροι ἔχουσι δουρὶ ποῦ γάιδαρος δὲ δὸ δορεῖ (δουρὶ=θυμὸς) αὐτόθ.* || Ἄσμ.

Μὲ προζηλεύασι πολλοί, | Νικλιᾶνοι κι ἀχαμνόμεροι.

2) Ἀνίσχυρος Πελοπν. (Καλάμ. Μάν.) Συνών. *ἀχα- μνός* B 1.

ἀχαμνονύχης ἐπίθ. ἀμάρτ. *χαμνονύχης* Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ οὐσ. *νύχι*.

Ὁ ἔχων μαλακοὺς ὄνυχας, μαλακὰς ὀπλάς, ἐπὶ ζώων: *Χαμνονύδικον βόι.* Ἀντίθ. *σφιχτονούχης*.

ἀχαμνοπερνῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *περνῶ*.

Ἐχω οἰκονομικὰς στενοχωρίας, διάγω, ζῶ πενιχρῶς. Συνών. *κουτσοπερνῶ*.

ἀχαμνοπιάνω, *χαμνοπιάνω* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀ- χαμνοπιάνω* Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. Μεγίστ. Χίος κ.ά. — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. *ἀχαμνοπιάν-νω* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀχαμνός* καὶ τοῦ ρ. *πιάνω*.

1) Πιάνω χαλαρῶς, οὐχὶ σφιχτὰ ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀχαμνοπιᾶσ' με, κυνηγέ, τώρᾳ βγαίν' ἡ ψυχὴ μου,

σύρει καὶ χαμνοπιάνει τὴν, τραυᾶ φτερό καὶ φεύγει

Ἀπύρανθ. 2) Μέσ. α) Ἐχω ἐλπίδας ὑποστηρίξεως. στηρίζομαι εἰς τινα μὴ ἰσχυρὸν Λεξ. Δημητρ. β) Λαμ- βάνω σύζυγον ἐξ ἀσήμευ, εὐτελοῦς οἰκογενείας Λεξ. Δη- μητρ.: *Ὁ δεῖνα ἀχαμνοπιᾶστηκε.*

ἀχαμνόπιασμα τό, Κάρπ. *ἀχαμνοπιάσμα* Passow Carm. popular. 377.

